

Sygn. akt IV U 962/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 lutego 2015r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Jacek Witkowski
Protokolant	st. sekr. sądowy Dorota Malewicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 11 lutego 2015r. w S.

odwołania zainteresowanego M. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 5 czerwca 2013 r. Nr (...) - (...)

w sprawie B. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o ustalenie podlegania ubezpieczeniom społecznym

oddala odwołanie.

Sygn. akt IV U 962/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 05.06.2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. stwierdził, iż B. W.

1) podlega od dnia 01.11.2012 r. obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym z tytułu zawarcia w dniu 31.10.2012 r. umowy o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy na czas nieokreślony u płatnika M. W. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...);

2) uznaje postanowienie umowy o pracę odnośnie wysokości wynagrodzenia za nieważne i przyjmuje jako przychód stanowiący podstawę wymiaru składki na FUS, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w miejsce wynagrodzenia określonego w umowie w okresie od 01.11.2012 r. do 31.12.2012 r. kwotę 1500 zł, a od 01.01.2013 r. kwotę 1600 zł.

Od decyzji tej odwołanie złożył płatnik składek M. W., który wnosił o jej uchylenie. Skarżący zarzucił organowi rentowemu, iż ten wadliwie przyjął za podstawę wymiaru składek minimalne wynagrodzenie, operując swoją oceną, że pomiędzy płatnikiem składek a ubezpieczoną istnieje stosunek powinowactwa, ważność umowy określającej wysokość wynagrodzenia za pracę na kwotę 5200 zł nie była podważana w momencie zgłoszenia B. W. do ubezpieczenia

społecznego. Ponadto zarzut organu rentowego, że płatnik składek zatrudnił osobę bez odpowiednich kwalifikacji na nieistniejące wcześniej stanowisko jest całkowicie bezzasadny.

W odpowiedzi na odwołanie pełnomocnik pozwanego Oddziału ZUS wnosił o jego oddalenie i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego. Autor odpowiedzi na odwołanie argumentował, iż okoliczności faktyczne wskazują, że celem zawarcie umowy o pracę na tak wysoką kwotę tj. 5200 zł miesięcznie pomiędzy płatnikiem składek a ubezpieczoną była chęć uzyskania wysokiego świadczenia z ubezpieczenia społecznego w związku z ciążą ubezpieczonej. Ustalenie tak wysokiego wynagrodzenia nie było powiązane ani z kwalifikacjami B. W., ani z potrzebą płatnika składek, który na jej miejsce nie zatrudnił innego pracownika.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Płatnik składek M. W. prowadził działalność gospodarczą w zakresie (...) w P. od 16.07.2012 r. Działalność ta polegała na wykonywaniu napraw pojazdów samochodowych, które to czynności płatnik składek wykonywał na terenie własnej posesji (k. 57 a. s.). B. W., która jest szwagierką płatnika składek, z zawodu jest fryzjerką, podlegała w okresie od 10.09.2012 r. do 22.10.2012 r. obowiązkowym ubezpieczeniom z tytułu wykonywania pracy na podstawie umowy zlecenia w spółce (...). M. W. zawarł w dniu 31.10.2012 r. umowę o pracę na czas nieokreślony w pełnym wymiarze z B. W. na stanowisku pracownika biurowego (k. 23 akt ZUS). Wynagrodzenie miesięczne zostało ustalone na kwotę 5200 zł. Zakres czynności dla B. W. w pisemnym załączniku wymieniał jedynie powinności wynikające z przepisów BHP (k. 29 akt ZUS).

Według zeznań ubezpieczonej i płatnika składek, jej zadaniem było wyszukiwanie części samochodowych na złomowiskach, a także wystawianie faktur. W pomieszczeniu sąsiednim do warsztatu znajdowało się biuro, w którym pracowała ubezpieczona. Z deklaracji Urzędu Skarbowego wynika, iż przychód M. W. z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej za 2012 r. wynosił 10.500 zł (k. 33 a. s.), zaś przychód za 2013 r. wynosił 12.783 zł (k. 35 s. s.) Po upływie 3 miesięcy od podjęcia zatrudnienia B. W. stała się niezdolna do pracy w związku z przebiegiem ciąży. Od 04.02.2013 r. przebywała na zwolnieniu lekarskim do daty porodu, który nastąpił w czerwcu 2013 r. (k. 52 a. s.). M. W. nie zatrudnił na miejsce szwagierki innego pracownika i zawiesił działalność gospodarczą ze względu na niewielkie obroty (zeznania M. W. – k. 51v a. s.).

W ocenie Sądu Okręgowego zaskarżona decyzja jest prawidłowa. Sąd podzielił argumentację organu rentowego zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji jak i w odpowiedzi na odwołanie. Kwestią sporną w przedmiotowej sprawie jest podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne, jaką przyjęły strony umowy o pracę, tj. M. W. i B. W.. Zdaniem Sądu poczynione ustalenia wskazują, że przyjęta kwota wynagrodzenia miesięcznego tj. 5200 zł pozostaje w oderwaniu od realiów ekonomicznych i społecznych. W pierwszej kolejności należy podnieść, iż płatnika składek M. W. nie było stać jako pracodawcy na wypłacanie tak wysokiego wynagrodzenia B. W., albowiem z racji prowadzonej działalności gospodarczej osiągał on niewielkie przychody, przekraczające nieznacznie kwotę 10.000 zł w skali roku, a zatem wypłacanie tak wysokich wynagrodzeń wiązałoby się z poniesieniem znacznych strat z tytułu prowadzonej działalności. Ponadto charakter czynności jakie wykonywała B. W. potwierdzone jedynie wystawieniem kilku faktur nie uzasadniało przyznania wynagrodzenia w takiej wysokości w oderwaniu od wartości wykonanej pracy, jej ekonomicznych rezultatów i kwalifikacji ubezpieczonej.

Słusznie zatem pozwany ZUS przyjął, że ustalenie tak wysokiej podstawy wymiaru składek miało wyłącznie na celu uzyskanie wysokich świadczeń z ubezpieczenia społecznego w niedalekiej przyszłości. Ubezpieczona była bowiem w ciąży i po 3 miesiącach zaprzestała wykonywania pracy w związku z niezdolnością do pracy wywołaną przebiegiem ciąży. Dlatego też to postanowienie umowy o pracę o wysokości wynagrodzenia należało uznać za nieważne, gdyż w myśl art. 58 § 2 kc nieważna jest czynność prawna sprzeczna z zasadami współżycia społecznego. Zdaniem Sądu tak właśnie należało ocenić zapis umowy o pracę zawarty w umowie o pracę w przedmiocie wysokości wynagrodzenia na kwotę 5200 zł.

Mając powyższe na względzie Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kpc orzekł jak w sentencji.